

DOCHTER VAN DE GOLVEN

**DOCHTER VAN
DE GOLVEN**

JULIE VANSTRAELEN

Author: Julie Vanstraelen
Coverdesign: Julie Vanstraelen
© 2019 Julie Vanstraelen

PROLOOG

Het kleine meisje wist niet dat ze anders was.

Een lach als kleine belletjes die rond haar heen dansten ontsnapte uit haar mond toen haar korte beentjes haar voortdroegen over de zachte bosgrond van het pad, steeds sneller.

Haar blonde haren wapperden achter haar aan en bomen flitsten langs haar heen in een tempo, hoog voor een kleine vijfjarige. De schreeuw van haar ouders dat ze niet te ver mocht gaan negeerde ze, mede dankzij het feit dat haar zus en vriendin, die achter haar had gehold, haar voorbij rende. Het blonde meisje dwong haar voeten sneller te gaan, en beetje bij beetje stak ze de andere voorbij.

Bladeren stoven op terwijl ze de bocht nam, en een kreet van pijn klonk op toen haar zus uitgleed en viel, maar zichzelf had te veel vaart om te stoppen.

Terwijl ze achteromkeek uit bezorgdheid misten haar voeten zonder de begeleiding van haar ogen de volgende bocht en verloren het contact met de vaste grond toen die een steile duik naar beneden maakte. Rollend en tuimelend viel ze naar beneden, haar handen paniekerig tastend achter zich op zoek naar houvast. De helling kwam uit op een groot meer, wist ze. Een meer waarbij ze van haar ouders niet te dicht in de buurt mocht komen.

Ze zouden haar komen redden, dacht ze voordat haar lichaam koud water raakte en het haar verzwolg. Even zag ze niets en voelde ze enkel de koude. Haar hoofd draaide heen en weer in

paniek, kostbare adem verspillend terwijl ze de oppervlakte zocht, al wist ze maar al te goed dat ze niet kon zwemmen. Was het wateroppervlak boven haar of was ze in haar val omgedraaid? Groen water en wieren kolkten langs haar trillende lichaam, verblindend, verstikkend. Haar armpjes bewogen heen en weer, tevergeefs probeerend iets te doen.

Een doffe pijn begon zich te verspreiden door haar borst. Ging ze hier dood? Ze wilde huilen, trappelen, maar haar lichaam reageerde niet.

Het doffende kloppen werd steken en op de een of andere manier werd het groen van het water vermengd met zwarte vlekken. Ze waren best mooi, die vlekken. Als geesten die haar troostten. Haar blauwe ogen bleven open tot het laatste moment, kijkend naar de dansende schimmen die veroorzaakt werden door haar eigen tekort aan adem, tot ze weggleden in het zwart dat haar hele blikveld vulde.

Met het laatste restje van haar bewustzijn voelde ze nog net de zachte handen die haar naar boven duwden, koesterend, liefdevol.

De watergeesten zijn gekomen om me te helpen, dacht ze voordat ze helemaal weggleed. Ze zag niet meer dat de plotse-ling ontstane golven die haar naar boven hadden gebracht haar neerlegden op de oever en haar zachtjes streelden om daarna terug te keren naar de doodse staat die iedereen zag wanneer ze naar de groene poel keken.

HOOFDSTUK I

ELOISE

‘Wát?’

De muren van de kamer leken op haar af te komen toen Eloise beide handen voor zich op de tafel zette om te voorkomen dat ze omviel. Misschien had ze dat aanbod om te gaan zitten toch moeten aannemen, schoot door haar hoofd voordat ze verder ging, haar stem zacht, maar onderlijnd met woede en ongeloof.

‘Dit is een grap, toch? Ik bedoel...’

Hulpeloos keek ze de kamer rond, zoekend naar iemand die haar kon bijstaan. Haar blik bleef hangen bij Daphne, maar die beet slechts met een lijkbleek gezicht op haar nagels. Zij was de persoon die hier het minste inspraak in had, en dat wist ze maar al te goed.

‘En wat als ik dat nu niet wil?’ Voor het eerst sinds haar kleine uitbarsting sprak haar adoptiemoeder.

‘Eloise... Deze vrouw is familie van je, wat wil zeggen...’

‘Ik ken haar niet!’ Met het weidse gebaar naar de blonde vrouw die gespannen op een stoel zat, handen in haar schoot ineengeklemd, gooide ze bijna een vaas omver.

De vrouw sprak, met haar warme, absurd vriendelijke stem. ‘Ik weet dat dit onverwachts komt, maar ik heb lange tijd naar je gezocht.’

‘Dat kan me niets schelen,’ zei Eloise, besepte dat het misschien wat onbeleefd was voor iemand die ze niet kende, en voegde eraan toe: ‘Mevrouw.’

‘Zeg gewoon Lily, alsjeblieft.’

Het kon haar niet schelen hoe de vrouw heette, al had ze dezelfde achternaam als haar. Het kon haar niet schelen wat haar ouders zeiden of welke argumenten deze onbekende vrouw leverde. Het was vanzelfsprekend dat ze niet meeging.

Iemand die op dat moment zou binnenkomen, zou denken dat Eloise gestoord was. Lily was tenminste slechts een “lang verloren gewaand familielid dat verzocht om tijd met haar door te brengen”. Voor een maand. In het midden van het schooljaar. Ze kreeg er een ontzettend slecht gevoel bij, dat ze niet kon wegduwen. Iets in haar zei dat het helemaal niet was wat ze beweerde, iets dat van diep in haar leek te komen. Dat ze veel langer zou wegblijven, tenminste. Ze zou zichzelf ook voor gek verklaard hebben, als haar ouders haar reactie niet als normaal zouden hebben opgevat – als ze er niet niets over zouden gezegd hebben dat ze zo’n gedoe maakte voor een maand. Wat haar vertelde dat ze minstens deels gelijk had. Er klopte iets niet. Haar woede verschoof naar haar ouders, die er even bleek uitzagen.

‘Beseffen jullie niet dat dit wel heel vreemd is? Ik ken haar niet, en nu komt ze na jaren opeens opdagen?’

‘Ze is familie. En...’ Haar moeder zuchtte diep. ‘Er zijn bepaalde redenen. Wij zijn niet de juiste personen om die te vertellen, maar...’

Redenen. Wat bedoelde ze daarmee? Was ze nu al klaar met het geheimzinnige gedoe, met het tenminste een beetje proberen doen alsof Eloise geen gelijk had?

‘Maar *zij* wel?’ Eloise sloeg haar armen over elkaar. ‘Oké. Ik snap het al. Jullie zijn begonnen met die bullshit van...’ En toen viel ze stil. Tijdens haar tirade waren haar ogen naar de vrouw gegleden, en in dat korte moment leek het alsof ze haar nu pas goed zag. Hoe had ze er kunnen over kijken? Onbewust bewoog ze haar hand omhoog en wikkelde de lange, steile pluk haar, het lichtblauw sterk afstekend tegen haar normale blonde kleur, om haar vinger. De lok waarmee ze schijnbaar was geboren, en die groeide in dezelfde kleur. De lok die ze nu zag in de krullen van de vrouw voor haar, weggestopt in een paardenstaart maar desondanks goed zichtbaar. Als het niet allemaal te toevallig geweest was zou ze geloofd hebben dat ze het misschien geverfd had om haar mee te krijgen – wat gewoon eng zou geweest zijn. Maar Lily dook hier op juist op het moment dat alles rondom Eloise vreemd begon aan te voelen. De dromen die steeds sterker werden, het voortdurende rusteloze gevoel en die gebeurtenis van een paar dagen geleden, het veranderen van de kleur van de lok haar, die ze op dat moment aan het licht had geweten maar toen de diepere, zeeblauwe kleur hetzelfde bleef, steeds vreemder begon te vinden. Lily’s volgende woorden lieten haar bijna weer omvallen.

‘Ik weet van de dromen. Steeds hetzelfde, nietwaar? Een oceaan, mist en een groot, onduidelijk gebouw?’

‘W-wat? Ik bedoel, hoe...’ Niemand wist van die dromen. Zelfs Daphne niet.

Haar lippen leken op elkaar geplakt te zijn. *Misschien heeft deze vrouw antwoorden. Nee, ik wéét dat ze antwoorden heeft.*

Maar of dat ook genoeg was om met haar mee te gaan?

‘Kunnen jullie ons even alleen laten?’ vroeg Lily voorzichtig. Eloises ouders knikten meteen en trokken Daphne aan haar arm zacht mee. Eloises zus en beste vriendin keek haar bezorgd aan alvorens door de deur te verdwijnen. Lily wachtte zelfs niet tot de klap van hout op hout was weggestorven.

‘Ik weet dat je vragen hebt. En ik beloof je, ik zal ze allemaal antwoorden. Vertrouw je me?’

‘Nee,’ zei Eloise, maar haar stem klonk niet zo vast als ze gewild zou hebben. Het stemmetje in haar hoofd dat zeurde om *ja* te zeggen, werd steeds indringender en luider. Voor haar lonkte het avontuur dat ze altijd al gewild had, het wegstappen van haar oude leven vol vragen in de duisternis met antwoorden en het onbekende.

‘Eloise.’ De stem van de vrouw was zo mogelijk nog zachter geworden.

‘Ik weet van je connectie met het water.’

De manier waarop ze het zei... alsof Eloises liefde voor de zee en alles wat met water te maken had niet zomaar iets was. Alsof het echt *uitmaakte*. Alsof het iets te maken had met dit alles. En voor ze het wist zei ze: ‘Oké.’

HOOFDSTUK 2

ELOISE

Eloises adem vormde wolkjes in de lucht die die ochtend koud was voor een april dag toen ze met trillende benen voor de laatste keer in wie weet hoelang de grens van het huis dat zolang haar thuis geweest was overschreed. Haar blik vond Lily onmiddellijk, net als de zwarte, onbekende auto die aan de andere kant van de straat geparkeerd stond. Ze had haar niet gevraagd of ze ver woonde, besepte ze plots, en paniek sloeg haar om het hart. *Misschien woont ze honderden kilometers ver weg.* Lily had het niet uitgesproken, maar ze had ook geen moeite gedaan om te verbergen dat ze inderdaad langer dan een maand zouden wegblijven. Eloises stappen waren traag, aarzelend, toen ze naar de vrouw toeliep. Weer overvielen de twijfels haar, alsof die hele nacht niet tijd voldoende was geweest. Zonder dat ze het besepte hadden haar voeten haltgehouden op een veilige afstand van de vrouw. Ze was niet echt bang dat ze haar ging vermoorden, zeg maar, maar de spanning was er gewoon te veel aan.

‘Gaan we?’ klonk de stem van Lily op. Het enige wat Eloise kon opbrengen om te doen was haar een kort knikje geven. De straat was zo goed als verlaten, wat redelijk logisch was om vijf uur ‘s ochtends. Nu begon ze te denken dat dat inderdaad een teken was dat ze een lange reis voor de boeg hadden. Bijna bleef ze midden op de weg staan.

Hoelang zou het duren alvorens ze Daphne weer zag?

Lily trok de kofferbak open, nam Eloises tas aan en legde hem voorzichtig in de voorziene ruimte. Daarna gebaarde ze naar de passagierszetel en liep zelf naar de bestuurderskant. Eloise deed voorzichtig en met bonkend hart het portier open en liet zich neerzakken op de lederen zetel. Ze stond zichzelf niet toe om weer een wanhopige blik op het gebouw naast haar te werpen, bang dat de gevoelens die haar de hele nacht hadden gekweld weer zouden opduiken. Net nu ze zich in de voorbije vijf seconden had weten te vermannen en te focussen op de reden dat ze uiteindelijk ‘ja’ had gezegd. De antwoorden die ze misschien zou krijgen. Het onbekende dat wachtte. Het, en dat had ze pas beseft toen ze die avond was gaan slapen en ze het niet erg vond dat Lily naast haar in de gastenkamer lag, goede, veilige gevoel dat ze bij de onbekende vrouw kreeg. Niet dat ze echt geloofde dat ze familie was, maar er was echt iets anders. Een ander soort connectie waar ze haar vinger niet op kon leggen. Maar het was gewoon het feit dat Lily haar zo goed als gelijk had gegeven toen Eloise had gedacht dat ze loog en dat ze nu met die vrouw meeging, dat haar maag nog steeds liet samentrekken. Wat was ze aan het doen? Daarom bleef ze naar haar voeten staren toen Lily de auto opstartte, in de eerste versnelling schakelde en wegreed door de lange, verlichte straat. Na enkele minuten pas kon Eloise de moed opbrengen om iets te zeggen.

‘Waar gaan we naartoe?’

‘Nu? De zee.’

Het woordje ‘nu’ gaf Eloise een vreemd gevoel. Haar hart sprong zelfs niet op bij het andere deel van haar uitspraak. Bovendien zou de tocht naar de kust zelfs geen uur duren, ook

al moesten ze de East River oversteken en de delen van New York die erachter lagen. Waarom vertrokken ze dan zo vroeg? Eloise leunde met haar hoofd tegen het raampje en staaarde naar buiten. Ze nam de passerende wagens in zich op terwijl de gedachten toch, zonder dat ze het tegen kon houden, door haar hoofd raasden. Alles tuimelde door en over elkaar heen, vechtend voor haar aandacht. Schuddend met haar hoofd haalde ze haar telefoon uit haar broekzak en stuurde Daphne een berichtje met de boodschap dat ze naar de kust gingen en dat ze hoopte dat ze daar zouden blijven. Niet dat ze zelf geloofde. Misschien was Daphne terug gaan slapen na het zware afscheid – ze had die dag nog steeds school, maar Eloise moest iets te doen hebben met haar handen. Daphnes antwoord kwam tot haar verbazing onmiddellijk: “Mis je nu al. Bel je snel?”

Ze zou het berichtje evengoed hebben gestuurd als het echt voor een maand was, maar Eloise had het gevoel gehad dat Daphne hetzelfde gevoel als zijzelf had gekregen bij de plotse-linge verschijning van Lily.

“Sowieso,” tikte Eloise, en ze moest moeite doen om haar handen niet te hard te laten trillen. Het scherm gaf aan dat Daphne aan het typen was, maar op dat moment vloekte Lily stevig.

Door haar gepeins had ze niet doorgehad dat Lily steeds verontruste, snelle blikken op de weg achter zich aan het werpen was geweest en dat nog steeds deed. Ondertussen, rijdend op een van de hoofdwegen van de stad, hadden ze de buitenwijken bereikt. Eloise keek naar de plek waar haar begeleidster naar keek, waar ze niets verwachtte te zien, maar haar adem

stokte in haar keel. Twee zwarte wervelwinden achtervolgden hen. Of het nu echt hun auto was die ze achterna zaten, of iets anders, het was het verschrikkelijkste dat ze ooit had gezien. Het zwart was op de een of andere manier dichter en donkerder dan de nachthemel, en de lampen aan de rand van de weg slaagden er niet in hun licht op hen te werpen. De stralen werden gewoon geabsorbeerd door de duistere, wervelende gedaanten. Droomde ze nu? Dat moest toch wel? Ze kneepte in haar arm en slaakte een zacht kreetje van de toch wel heel echte pijn. De zwarte wezens straalden iets duisters uit, iets wat ze zelfs op dertig meter afstand kon voelen. Het benam haar de adem en vulde haar hoofd met een paniekerige nevel. Maar het vreemdste aan het al ontzettend bizarre verschijnsel was dat zij twee de enigen waren die ze konden zien.

Ze vlogen langs de zwarte Volvo enkele wagens schuin achter hen, omhulden de ramen met rook, maar via de voorruit zag Eloise dat de bestuurder zelfs geen blik op de vreemde wezens wierp en zijn hoofd op een neer bleef bewegen op het ritme van de muziek op zijn radio. Haar telefoon pingde, maar het geluid ging langs haar heen. De angst omklemde als een koude, stalen band haar hart en ze wilde net een verklaring vragen, toen de auto slingerde. Lily had het stuur omgegooid en was naar een zijstraat ingereden. Eloise hoorde het zachte, bezorgde gemompel.

Nog nooit gebeurd... hoe... zo snel...

Eloise keek achter zich en met een schok viel haar blik weer op de creaturen die louter te leken bestaan uit chaos en angst. Ze achtervolgden hen wel degelijk, iets waarvan ze zichzelf wanhopig had wijsgemaakt dat het niet zo was. Al was het

daarvoor al merkbaar dat iets aan de wezens, ongrijpbaar maar echt, gefocust op hen was geweest. Iets aan de energie die ze uitstraalden had hen gewaarschuwd, duidelijk, dreigend.

Eenmaal af de grote weg hield Lily zich, net als de wezens, niet aan snelheidslimieten. Lily nam steeds smallere straatjes met scherpe bochten, maar haar pogingen om de wezens af te schudden leken geen effect te hebben. Ze kwamen steeds dichterbij. Eloise dacht dat Lily gek was geworden. Hier zouden ze helemaal niet snel hulp krijgen. Maar net zo snel overviel de gedachte haar dat zijzelf ook gek moest zijn, aangezien dit niet hoorde te bestáán. En zelfs al was het echt, ze betwijfelde of de politie er veel aan kon doen. Met piepende remmen slipte de wagen over de straat toen Lily hem tot stilstand bracht, het portier opengooide en uitstapte. Ze stonden geparkeerd in een doodlopende steeg. Een bakstenen muur rees voor hen op. Een kort bevel aan Eloise om te blijven zitten, en Lily liep om de auto heen en nam plaats in het midden van de straat, verlaten afgezien van de zwarte dingen die de afstand tussen hen en de kleine vrouw veel te snel overbrugden. De ramen van de gebouwen die hen omringden waren donker, maar wat als ze dit alles toch zagen? Onmiddellijk kwam de gedachte in haar op dat zij en Lily de enigen leken te zijn die de dingen konden zien. Eloise draaide zich met haar hart bonzend in haar keel om, om te zien wat er gebeurde. Lily ging toch niet serieus die wezens tegenhouden? Moest ze tegen haar bevel ingaan en uitstappen? Maar wat kon ze doen? En toen gebeurde alles heel snel. Uit Lily's handen schoten twee felblauwe, gloeiende ballen, pure energie die zelfs voelbaar was waar Eloise zat. Het was zuiver goed, begreep ze met een scherpe inademing waarbij de

zoute geur die plots in de lucht hing haar neusgaten binnendrong. De flitsen schoten recht door de rookflarden heen en gingen op in het niets. Het rationele, nog werkende gedeelte van Eloise vroeg zich af of het niet onzinnig was om te richten op iets etherisch. Het andere, grootste deel was een warboel van emoties. Ongeloof, verbijstering, fascinatie, afschuw, paniek, angst. De gedaanten vielen uiteen op de weg in stofdeeltjes die al het licht uit de licht rond hen heen leken te trekken, net als de wezens die ze nog zo kortgeleden gevormd hadden. Lily trok het portier weer open, stapte in en zonder haar veiligheidsgordel vast te maken duwde ze op het gaspedaal en draaide ze de auto. Eloises handen klemden zich rond de stoel toen ze een scherpe bocht maakte en slippend weer naar de snelweg reed. Eloise vroeg zich af of de mensen die er woonden die flitsen wel konden zien, maar Lily's strakke gezicht wees erop dat ze vragen niet apprecieerde. Hun snelheid verminderde aanzienlijk bij het vooruitzicht van een zware boete op de steeds drukker wordende snelweg en Lily trommelde zenuwachtig met haar vingers op het stuur.

'Kom op,' mompelde ze. Toen, ondanks de shock die ze nog steeds voelde en Lily's afstandelijke voorkomen op dit moment, durfde Eloise een vraag te stellen. Niet: 'wat was dat?' Ze zou het snel genoeg te horen krijgen, en in de auto leek het haar geen goed idee om een onwerkelijk, maar toch al te waar verhaal aan te horen.

Dus vroeg ze: 'Waarom gaan we zo snel? Ik bedoel, ze zijn toch weg?' De vraag voelde vreemd, onecht aan in haar mond, want iets in haar vertelde haar dat dit soort wezens, wat ze ook waren, niet zo makkelijk doodgingen.

‘Als ze doorhebben dat ze dood zijn, sturen ze er misschien nieuwe. Althans...’ De rest van haar zin ging verloren. Lily zei niet wie “ze” waren. Ze staaarde enkel ingespannen door de voorruit en de achteruitkijkspiegel alsof ze strak stond van de spanning en elk moment een nieuwe aanval verwachtte. De tijd kroop vooruit en de weg leek stil te staan toen ze zwiingend verder reden, maar toch bereikten ze hun bestemming. Lily parkeerde in een zijstraatje, zo dicht mogelijk bij het strand. De hemel begon iets lichter te kleuren en de weinigen die op pad waren, stapten stevig door, af en toe steelse blikken werpend op de donkere wolken die zich samenvakten boven hen. Lily trok de kofferbak open, nam Eloises reistas eruit en gebaarde haar te volgen. Ze bereikten het brede, houten wandelpad al snel. Het strand ernaast was zo goed als verlaten, maar Lily bleef doorbenen, het zand op, richting de waterlijn. Eloise zag Lily’s lippen bewegen, maar haar gezicht was gericht naar een vroege vogel met een hond die op een dertigtal meter afstand passeerde, maar die geen aandacht aan hen besteedde.

Toen kwam ze een paar stappen dichter naar Eloise toe. ‘Eloise, ik weet dat je denkt dat je gek bent geworden of hallucineert, maar dat is niet zo. Het is maar al te echt. Het was niet de bedoeling dat je er met zo’n schok achter zou komen.’

‘Achter wat?’

‘Je zei toch dat je niet geloofde in wezens als feeën en nimfen?’

Eloise staaarde haar enkele seconden lang met grote ogen aan en knikte toen, langzaam. Ze herinnerde zich plots weer dat Lily haar de vorige avond een aantal vreemde vragen had gesteld.

‘Dat zei ik.’

‘En nu?’

Eloise zuchtte.

‘Ik weet niet wat je wil zeggen met dat, maar mijn bewering dat er niets paranormals zou bestaan is bij nader inzien niet zo... juist is.’

Het was een tijdje stil.

‘Ze bestaan inderdaad,’ zei Lily toen zacht.

‘Alles?’

‘Niet alles. De nimfen.’ Toch klonk haar stem aarzelend. Alsof dat niet de hele waarheid was.

‘Bedoel je die van de mythen?’ Lily schudde haar hoofd.

‘Daar zit een kern van waarheid in, maar de realiteit is heel anders.’

Eloise dacht aan de felblauwe, gloeiende ballen en de vastberadenheid in Lily’s blik toen ze het opnam tegen de wezens.

‘Jij bent er een,’ concludeerde ze. Ze vond het vreemd dat ze zich zo snel had laten overtuigen van iets waarvan ze haar hele leven had gedacht dat het onmogelijk was, maar het beeld van de gruwelijke wezens stond diep in haar geest gekerfd. Zo diep, dat het geen hallucinatie kon zijn.

‘Ja. Een van de vier soorten. Water.’

Lily sloot haar ogen en haalde diep adem.

‘Wat?’ vroeg Eloise, maar vanbinnen wist ze wat ze ging zeggen. En een diepe opwinding vulde haar lichaam, de hoop om eindelijk een antwoord te krijgen op al die vragen die haar leven hadden gevuld.

Lily glimlachte toen ze de blik in haar ogen zag.

‘Jij bent er ook een.’

Eloise zei niets. Een deel van haar omhelsde het feit en de puzzelstukjes vielen op hun plek. Misschien was het omdat ze altijd iets anders had gewild, iets anders dan het saaie leven waarin ze zich bevond. Het was het deel dat de meest waanzinnige oplossingen voor de vragen had verzonnen. Dat diep vanbinnen had geweten dat er iets anders was aan haar. Het andere, rationele deel wilde het niet geloven. Haar hele jeugd was ze opgegroeid met het besef dat zulke dingen niet bestonden. En ook al had ze de wezens en het licht gezien, dat deel vond gaten in de puzzel die ze niet kon verklaren, waarvoor ze een verklaring wilde. En waardoor ze nog meer verlangde naar bewijs. Dus vroeg ze: 'Hoe weet ik of je de waarheid spreekt? Waarom zijn we hier?'

Lily glimlachte wrang.

'In eerste instantie om je te overtuigen van mezelf en de waarheid. Daarna van je toekomst. Maar aangezien de demonen dat eerste deel al hebben opgelost, zijn we hier voor... de rest.' Demonen.

Het woord hamerde door haar hoofd en vormde een perfecte benaming voor die creaturen die alle duisternis, chaos en paniek van de wereld in zich leken te hebben. Ze sputterde niet tegen. In plaats daarvan keek ze Lily met een vaste blik aan en stond zichzelf toe open te staan voor de mogelijkheid.

'Hoe?' zei ze simpelweg.

Lily nam haar hand en leidde haar naar de kolkende zee. Er was duidelijk onweer op komst. De donkere wolken boven haar joegen de wind harder en harder langs hun lichamen, de golven klotsten gewelddadig op het natte zand. Lily stopte niet toen ze de watergrens bereikten. Ze liep door tot ze beiden tot hun enkels in het koude water stonden. Met een schok beseftte

Eloise dat ze, waar ze normaal een gilletje zou hebben geslaakt en uit het vrieskoude water was gerend, nu totaal geen last had van de koude. Ze voelde het, maar haar huid reageerde niet. Haar hartslag versnelde niet. Het water stroomde langs haar benen, doorweekte haar broek en trok zich terug. Nog meer van anders genoot ze van het gevoel. Het was alsof het element dat Lily genoemd had door haar hele lichaam trok en haar verfriste, haar paniekerige gedachten en de zorgen die de demonen en de informatie hadden achtergelaten wegspoelde. Ze sloot haar ogen en hoorde Lily's stem.

‘Concentreer je op het water. Op de kracht van ons element. Stel je open, en laat het door je heen spoelen.’ Eloise deed wat ze zei en het heerlijke gevoel nam toe, samen met een energie, een verborgen kracht die ze nooit eerder had ervaren.

‘Voel je de energie?’ Eloise knikte lichtjes.

‘Focus je nu op de zee voor je en geef de energie terug. Laat het los in het water en zend je wil mee. Het water zal gehoorzamen.’

Eloise stelde zich voor dat ze een sluis openzette. De energie stroomde gedeeltelijk uit haar lichaam, en met heel haar ziel dwong ze het water te bewegen, zich te voegen naar haar wil. En een enorme golf, onmogelijk, zelfs in dit weer, overspoelde en doorweekte hen. Haar ogen vlogen open om recht in het glimlachende gezicht van Lily te kijken. ‘Als je langer traint, het element beter leert kennen, samen met jezelf en jullie verbinding, zal het sneller gaan. Als een tweede natuur’, zei ze.

Eloise knikte, en zonder zich wat aan de trekken van haar doorweekte kleren, de koude en de regen die neer begon te druppelen, glimlachte ze.

Lily ging zitten op het vochtige zand en keek naar Eloise.

‘Ik zou je kunnen drogen, maar...’ Een blik op de regen die steeds harder begon neer te plenzen zei genoeg. ‘En ik begrijp dat je heel wat vragen hebt, dus moeten we snel zijn.’

Eloise knikte met grote ogen. De adrenaline had ervoor gezorgd dat haar lichaam de koude niet eens voelde.

Lily knikte ook een paar keer.

‘Ken je de betekenis van het yin-en yangteken?’

‘In elk goed zit wat kwaad, en andersom ook, en ze houden elkaar in evenwicht?’ giste Eloise. Normaal zou ze bij het vooruitzicht van een ingewikkelde uitleg, en dat zou het zeker zijn, verveeld met een half oor luisteren. Nu sloot ze zich volledig af voor de buitenwereld en luisterde. Lily knikte.

‘Er zijn vele theorieën over hoe de wereld ontstaan is, en het begin van het begin kennen zelfs wij niet, maar we weten wel wat erna kwam. Er ontstond een oergodin. Wij noemen haar Naturalia, maar ze heeft in de loop van de jaren vele namen en gedaanten gekregen. Zij bond haar geest aan deze aarde door een deel van zichzelf de vorm van een boom te geven, de Moederboom. Naturalia creëerde en heerste over de Natuur, en om haar te helpen maakte ze de nimfen. Zij werden rechtstreeks uit haar bewustzijn geboren, maar zoals je zei, goed en kwaad houden elkaar in evenwicht. Er ontstonden demonen. Die hadden een pact met de Moederboom gesloten. Duizenden jaren geleden was het evenwicht tussen demonen en de Natuur niet echt eerlijk – de nimfen waren vele malen sterker door de bescherming van de Moederboom. Je moet begrijpen

dat Naturalia zonder het zelf te willen de demonen heeft gecreëerd, verplicht door de wetten van goed en kwaad. Ze kon hen als hun schepper wel gedeeltelijk onder controle houden, wat ze dan ook deed.

De demonen waren pissig over het gebrek aan macht, en over het feit dat ze nooit mochten doen wat ze wilden. En de nimfen waren sterker, maar dat wilde nog niet zeggen dat ze geen verliezen leden. Ze waren de eeuwenlange oorlog beu. Ze zochten een oplossing, en daar kwam het Pact uit.

Ze zouden hun grip over de demonen loslaten, als ze zouden zweren geen levens meer te nemen. Naturalia gaf die controle op door zichzelf te splitsen in vier elementen, vier afzonderlijke Bomen die vier nieuwe godinnen voorstelden. Ze schonk de koning van de demonen een deel van haar kracht, die hen zou toestaan maar tegelijk ook zou verplichten om zijn onderdanen onder controle te houden. Ze accepteerden het.

De demonen houden van moorden, maar ze houden nog meer van chaos, en het vooruitzicht van dat te verspreiden, al was het slechts in de vorm van plotselinge nachtmerries, verwoestend onweer dat uit het niets komt... Als ze in de buurt zijn, komen de plotselinge gevoelens opzetten die iedereen wel eens heeft. Irritatie voor alles en iedereen, zonder reden. Alle vreemde dingen die zonder waarschuwing je overvallen en niet bijdragen aan de Natuur. Ze maken zich nooit zichtbaar. Nooit. Niets mag duidelijk maken dat zij, of wij bestaan. Mensen zouden proberen de krachten van de Natuur te doorgronden, er de baas over gaan spelen en ze daarmee verwoesten.'

‘En wat gebeurt er als de koning toch tegen het pact ingaat, door bijvoorbeeld het bevel te geven dat ze iemand moeten doden of door zelf iemand te doden?’

‘Als hij de kracht niet gebruikt op momenten dat het noodzakelijk is, wordt hij vernietigd. Als hij worstelt om tegen de kracht in te gaan, wordt hij erdoor verzwolgen, en hij is te egoïstisch om dat toe te laten. Het is niet zo dat er geen kleine groepjes demonen aan die macht weten te ontsnappen om te proberen ook hun recht op moorden weer te verkrijgen, maar die worden makkelijk afgeslagen. Het Pact is duizenden jaren geleden gesloten, en sindsdien zorgen nimfen ervoor dat alles in de natuur goed verloopt, elk voor hun element, door de Boom te blijven verzorgen en noodgevallen op te lossen. Toen de Moederboom verdween en hun niet langer kon creëren uit haar geest, begonnen ze zich eerst onderling voort te planten, daarna met mensen. Daarom dat we vandaag grotendeels menselijk zijn.

De Boom van Water is nu enkel onze moeder in de zin van “beschermmoeder”

Het was even stil terwijl Eloise de hoop informatie die haar leven op haar kop had gezet probeerde te verwerken. Het lukte niet echt – ze was de helft al vergeten.

‘Dus... die Bomen zijn een soort godinnen?’ Lily lachte, een helder, vreugdevol geluid.

‘Niet de Bomen zelf. Maar hun geest kan je inderdaad vergelijken met godinnen, die een eigen bewustzijn hebben, onsterfelijk zijn en contact kunnen opnemen met hun volgelingen. Al verkiezen wij de benoeming “Geesten van de Natuur”, aangezien dat beter het feit weergeeft dat ze allesomvattend zijn. Ze

zijn het Hart van de gehele Natuur. De Bomen zijn enkel de schakel, de verbinding tussen onze wereld en de hunne, zoiets als normale mensen een hiernamaals zouden noemen.'

Eloise knikte een paar keer met een peinzende uitdrukking.

'Oké. Ik denk dat ik het snap.' Niet dus.

Toch was er nog één ding dat ze moest weten.

'En... en mijn ouders?', Eloise durfde het bijna niet te vragen.

'Waarom heb ik ze nooit gekend?'

De waternimf schudde haar hoofd. 'Niemand weet iets van je ouders. Het spijt me.'

'Wat zei je toen de demonen ons aanvielen?' probeerde Eloise halfslachtig van onderwerp te veranderen. Het was stom geweest om de vraag te stellen. Het was enkel... met al deze dingen die haar ouders voor haar verborgen hadden gehouden begon ze zich af te vragen of ze ook gelogen hadden over het feit dat haar ouders dood waren. Misschien had al dit ook een antwoord te bieden op alle dingen die niet klopten in verband met haar en Daphnes adoptie.

Lily kauwde op haar lip.

'Dat, ook al komen we dichterbij het einde van het pact en verkleint die macht van de koning, het niet normaal is dat ze zo snel achter een pas volgroeide nimf aangaan. Dat is dat veranderen van de kleur van je haar,' lichtte ze toe. 'Eigenlijk gaan ze nooit achter iemand specifiek aan, tenzij hun connectie met de Natuur sterker is, zoals een koningin. Of de koning worstelt met het pact door ze een bevel te geven dat klein genoeg is om eraan te ontsnappen. Wat steeds meer gebeurt, deze tijden. Meer aanvallen op de Paleizen. Maar ik snap niet...'

‘Wat bedoel je met Paleizen?’ De oudere vrouw glimlachte. ‘Datgene waar je zo dadelijk naartoe gaat. Het is de plaats waar de Boom van Water staat en de nimfen hem verzorgen. In de Atlantische Oceaan.’ Eloise stond meteen op en keek naar de zee. Ze had nog duizenden vragen, maar ze wist dat alles in dat Paleis veel duidelijker zou worden, samen met de ontwikkeling van de krachten die ze nog zo pas geleden had gekregen.

‘Hoe?’

‘Al zwemmend,’ was het droge antwoord.

Eloises mond viel open.

‘Je zal zien dat je het kan,’ beloofde Lily haar. Ze mompelde enkele woorden en Eloises reistas lichtte een fractie van een seconde op. Ze trok hem mee naar het water. ‘Gewoon mij volgen.’

Na deze woorden waadde ze het water in, nadat ze haar schoenen in de tas die ze had meegenomen had gestoken en die van Eloise had opgepakt. De regen stroomde over haar rug en smolt samen met het zoute zeewater. Eloise aarzelde even, maar volgde dan haar voorbeeld. Samen liepen ze zwijgend verder door het rulle zand. Toen het water tot hun schouders reikte dook Lily onder en Eloise volgde na een kortstondige aarzeling. En met een schok beseftte ze dat ze door de schok van genot had ingeademd, en dat dat moeiteloos verliep. Het was alsof het water zelf haar droeg, haar voortstuwde, als enorme golven die je snelheid vergrootten, maar dan honderd keer zo hard. Sneller dan ooit tevoren, sneller dan de wind schoot ze door het water. Ze voelde zich eindelijk vrij.

HOOFDSTUK 3

ELOISE

‘We zijn er.’ Lily’s stem brak door de muur van mijmeringen die Eloise rond zichzelf had opgetrokken.

Het zwemmen was een automatisme geworden, maar nu viel ze stil toen ze de mist voor zich in het oog kreeg. Al was er iets anders aan, besepte ze. Het was dikker, alsof hetgeen dat erachter lag niet gezien wilde worden.

Toch spleet het dikke gordijn open toen ze de plaats bereikten waar de eerste zweverige, witte tentakels het water aanraakten. Wat ze zag benam haar de adem. Het was onwaarschijnlijk, doch zo bekend.

Het was het grootste gebouw dat ze ooit gezien had, een sprookjesachtig wit paleis.

Het gebouw uit haar dromen.

Toch was het niet louter elegantie dat er van af straalde. Het was een ander soort kracht, net zo mooi, maar langs de andere kant sterker en veel angstaanjagender. Ze besepte dat ze door die kracht zo snel mogelijk weg had gewild als ze niet het gevoel had gehad dat ze er thuishoorde, dat de kracht haar juist aantrok in plaats van haar af te stoten.

‘Is dit...’ wist ze uit te brengen. Ze wist eigenlijk niet wat ze erna wilde zeggen, maar Lily maakte haar zin af op een manier die een zachte huivering van opwinding over haar ruggengraat liet gaan.

‘Je nieuwe thuis? Inderdaad.’

Eloises blik ging langs de talloze torens, de hoge, witte muren. Dit was de ideale plek voor de oorsprong van de Natuur, althans, het element Water. Door het gestaar had ze niet doorgehad dat de bodem minder diep was geworden tot ze Lily met vragend opgetrokken wenkbrauwen op het droge zag staan. Ze tastte met haar voeten naar de bodem, en liep het korte stukje naar het strand voor de poorten van het paleis.

Het zand strekte zich een honderdtal meters uit voor het gebouw, een ideale plek om te ontspannen. Er zaten dan ook groepjes vrouwen en mannen die amper opkeken toen ze voorbijliepen. Een enkeling groette Lily. Toen Eloise haar natte kleren aan haar lichaam voelde kleven en het zand dat plakte aan haar blote voeten, zocht ze naar haar tas met schoenen en kleding. Tot haar opluchting zag ze hem in Lily's armen, droog en ongeschonden.

Voor de hoge eikenhouten poorten nam Lily Eloise in zich op en knikte een paar keer.

'Ik kan je natuurlijk de koningin niet zo laten ontmoeten,' zei ze met een zacht lachje, en na het mompelen van enkele woorden stroomde er een warm gevoel door haar lichaam. Ze voelde aan haar kleren, en tot haar verbazing merkte ze dat deze niet langer nat en plakkerig van het zout waren.

Toen drong tot haar door wat Lily precies had gezegd. 'Koningin?' De verbazing droop van haar stem. Had de oudere vrouw – nimf, verbeterde ze zichzelf in gedachten – haar niet verteld dat de Boom hun leider was?

Lily leek haar gedachten te lezen, want ze glimlachte en zei:

'De Boom beschermt ons en wij beschermen haar, maar het leven hier leiden doet ze niet. Althans, niet rechtstreeks.'

En zij moest deze koningin gaan ontmoeten? God, ze zou waarschijnlijk enkel onzin uitkramen en als een respectloos kind overkomen. Kennelijk zag Lily haar ongemak, want ze lachte weer. Het was geen spottende lach, en dat gevoel werd bevestigd toen ze zei: 'Vele mensen zien Rose als een echte leider, verantwoordelijk maar ver van hen staand, al doet ze haar best het contact met de nimfen te onderhouden.'

'Je praat over haar alsof je haar goed kent.'

'Dat doe ik ook. Door mijn werk hier heb ik het geluk dicht bij haar te staan en heb ik de kans gekregen met haar bevriend te worden.'

'En je werk is...?' vroeg Eloise, maar Lily duwde de poorten al open.

'Dat zal ik je later allemaal uitleggen. Aangezien ik je mentrix ben...'

'Wat is...'

'Ik heb nog nooit een leerlinge gehad die zoveel vragen stelde,' lachte de nimf hoofdschuddend. 'De meesten zijn te overweldigd om ook maar iets te vragen afgezien van de basis. En zelfs daar moet ik het meeste op eigen initiatief vertellen.'

Eloise deed haar mond al open om te antwoorden, maar wat zich achter de nu volledig geopende deur bevond deed haar vergeten hoe ze ook alweer moest praten. Ze wist niet wat ze had verwacht toen Lily het woord 'Boom' had uitgesproken, maar dit... dit overtrof zelfs haar wildste fantasieën. Het was enorm, en de kracht en het leven dat er van af straalde was overweldigend.

Bomen leefden, maar nog nooit had ze er een gezien die dat zo overduidelijk deed, zo sterk zichtbaar een op zichzelf staand wezen was.

Een wezen met een geest.

De takken strekten zich uit naar het hoge plafond van de reusachtige zaal, en vervlochten zich met het houten latwerk als een tweede laag. De bladeren waren heldergroen, met een blauwachtige schijn die niets anders dan magisch was. Net zo magisch als de bloemen die zich in de takken bevonden; de meeste geopend en vol leven, sommigen gesloten, net zo magisch als de edelsteen die zich midden in de stam bevond.

Haar blik werd er na enkele seconden naartoe getrokken. Ze kon niet goed zien welke vorm het precies had: het enige dat ze zag was het felle licht en het pulseren van hetgeen dat erachter zat. Als een hart, besepte ze, en op het moment dat ze dat deed, dat ze ten volle doorhad welke kracht zich hier voor haar bevond, glipte haar bewustzijn weg. Het verdween niet gewoon; nee, het leek door haar ogen naar de edelsteen te schieten, erin te verdwijnen. Ze voelde hoe ze één werd met het schitterende blauw, en met de kracht van de Natuur. Vredig, maar ook woest; beschermend, maar ook wreed. Liefdevol, maar dodelijk voor degenen die er onvoorzichtig mee omgingen. Maar boven alles: een moeder. Een thuis. De plaats waar ze hoorde. Toen haar geest zich weer bij haar lichaam voegde, bleef ze met gesloten ogen zitten op haar knieën – waarop ze blijkbaar gevallen was. Krampachtig probeerde ze het gevoel vast te houden, maar het glipte weg door de stemmen die haar tegemoet zweefden. Klonken ze nu bezorgd? Ze slaagde er nog steeds niet in de realiteit volledig te vatten, tot

iemand aan haar schouder schudde. Knipperend tegen het licht dat plots veel te fel was opende ze haar ogen en ver dwaasd en vragend keek ze Lily, die naast haar neergehurkt zat, aan. Deze had haar ogen wijd opengesperd en nam haar in zich op. Ze opende haar mond om iets te zeggen, maar Eloise was haar voor.

‘Is dit normaal?’ vroeg ze, en Lily schudde haar hoofd.

‘Ik had het moeten weten,’ zei ze zacht. ‘Op dit tijdstip...’

‘Wat?’ Eloise voelde de blikken van de menigte op haar branden, en nog steeds had ze geen flauw idee wat er aan de hand was. Maar op hetzelfde moment dat ze haar vraag opnieuw wilde herhalen, klonk er een scherpe bel door de zaal. Net als iedereen keek ze naar de poort, waar niets te zien was, maar alle nimfen renden ernaartoe en nadat ze geopend waren, renden ze erdoorheen. Uit het gebouw klonk het slaan van deuren en enkele seconden later zag Eloise dat door een deur aan de andere kant van de zaal, naast de Boom, nog meer nimfen verschenen. Wat was er aan de hand? Een hand sloot zich om haar bovenarm en ze werd rechtgetrokken. Struikelend volgde ze Lily, die haar meetrok naar die deur aan de andere kant van de zaal. Ze duwden zichzelf door de stroom die nog steeds de deur versperde, en uiteindelijk kwamen ze uit op een lange gang. Lily bleef niet stilstaan, maar trok haar mee naar één van de vele deuren. Ze trok hem open, duwde Eloise zachtjes naar binnen en nadat ze zelf ook de kamer was binnengegaan, sloot ze de deur en leunde ertegen. Voordat Eloise wéér de vraag kon stellen over wat er gebeurd was, gaf Lily snel uitleg, met iets van schuld bewustheid in haar stem.

‘Ik heb je verteld dat de aanvallen steeds frequenter worden?’

‘Ja?’ Eloise moest haar hersenen pijnigen, maar uiteindelijk vond ze de woorden die zo belangrijk waren maar die ze toch aan zich voorbij had laten gaan.

Lily zuchtte.

‘Ik was van plan je dit later te vertellen. Wanneer je alles had kunnen laten bezinken. Maar met de aanval nu, en met...’ Ze schudde haar hoofd.

‘Het Pact waarover ik je had verteld moet elke duizend jaar vernieuwd worden, en die duizend jaar zijn bijna om. De krachten van de demonenkoning om zijn onderdanen in bedwang te houden worden zwakker. Vroeger... vroeger, met de oorspronkelijke koning, was er slechts een offer vereist, maar nu...’

‘Wat?’

‘Het was absoluut niet de bedoeling, maar ongeveer vijftig jaar geleden ging de overgang van koningen niet zoals gepland. Dat is een te lang verhaal en niet belangrijk op dit moment, maar het komt erop neer dat... wij...’ Lily aarzelde bij het woord.

‘Deze straf hebben opgelegd gekregen. Het offer is veranderd in een aloud ritueel, waarbij vier leerlingen zullen worden uitgekozen om het uit te voeren. Vier Dochters van de Natuur. Pas dan zal het Pact vernieuwd worden.’

‘En wat heb ik hiermee te maken?’

‘Wel, het lijkt erop dat jij één van die vier bent.’

Even begreep Eloise niet wat ze zei. Ze staaarde haar slechts aan, knipperend met haar wimpers. Ze herhaalde wat Lily gezegd had steeds weer in haar gedachten, en plots viel alles op

zijn plek. Ze moest ervoor zorgen dat dat ritueel werd uitgevoerd. Dat de wereld niet werd uitgeleverd aan de demonen. Zij, met drie anderen die ze totaal niet kenden. Op een missie waarvan ze niet eens wist wat die inhield.

‘Dat kan niet,’ zei ze zacht. En dat was inderdaad wat ze dacht: het kon haar niet zijn. Het moest een vergissing zijn. Ze kon helemaal niets speciaals; het enige wat ze wilde was zich hier thuis voelen. Lily rommelde in de tas die ze – dat zag Eloise nu – al die tijd om haar arm had hangen, en haalde iets tevoorschijn. Was dat een zakspiegeltje? Eloises hersenen werkten traag. Ze moest niet weg, of wel? Was dit echt? En toen keek ze in het reflecterende oppervlak van het ding dat inderdaad een zakspiegeltje was, en ze hapte naar adem. Tussen haar wenkbrauwen, klein maar duidelijk zichtbaar, lag een blauwe edelsteen, als een stukje van het hart zelf. Het had dezelfde kleur; dezelfde uitstraling. Dezelfde kleur als haar ogen, besefte ze plots. Was het toeval? Of... of waren de Dochters al vanaf hun geboorte bestemd om dit te doen? Was het al vanaf het begin haar lot geweest? Ze knipperde hevig met haar ogen, proberend door het waas van paniek en verwarring heen te boren.

‘Wat gebeurt er nu?’ Ze herinnerde zich plots weer wat er enkele minuten geleden ook was gebeurd. Lily slikte hoorbaar.

‘Demonen. Maar maak je geen zorgen, ze zullen niet met veel zijn. Omdat het ritueel steeds dichterbij komt, en daarbij het einde van de duizend jaar, zwakken de krachten van de koning af. Kleine groepen kan hij niet langer in bedwang houden, maar grote groepen... dat kan hij nog wel.’ Eloise begroef haar handen in haar haren en staarde enkele seconden naar de grond,

proberend zichzelf bijeen te rapen. Ze was midden in een wereld, een leven gestort waar ze daarvoor niets van wist, en nu... bij het zien van de edelsteen had ze beseft dat het echt was. Dat ze moest gaan. 'Wanneer moet dat ritueel uitgevoerd worden?' Ze verbaasde zich erover dat haar stem zo vast klonk.

Lily fronste haar wenkbrauwen en haar lippen bewogen, alsof ze in zichzelf telde.

'De duizend jaar zijn om op de zestiende.' Net als Lily maakte Eloise een snelle rekensom en ze sperde haar ogen wijd open.

'Zeven dagen? Zeven *fucking* dagen?' Ze schudde haar hoofd.

'Dat is onmogelijk. Waarom ben ik dan niet eerder volgroeid?'

'Omdat je lichaam er niet klaar voor was. De Natuur heeft een risico genomen iemand te kiezen die pas zo laat aan de taak kan beginnen. Wat dus wil zeggen dat je wel goed moet zijn,' zei ze op een bemoedigende toon. Toch kon Eloise zich niet onttrekken aan het feit dat haar stem vlak klonk, bezorgd. Ze begreep haar. Ze was zestien; veel te jong. Zeker in de ogen van Lily.

'Dus al die anderen zijn misschien al lang volgroeid en moesten op mij wachten?' Lily beet op haar lip.

'Het kan niet anders dan dat jullie met elkaar verbonden zijn; de kans is dus groot dat jullie moment van volgroeien ongeveer gelijk is.'

Lily gebaarde naar de trap in de hoek van de kamer die Eloise nu pas opviel. Hij leidde wentelend naar beneden, naar een soort kelder, zo te zien.

'Ga naar beneden,' was alles wat Lily zei voor iets in Eloises hand te drukken, de deur uit te stormen en zich weer in de massa te storten. Eloise had niet eens de tijd om haar na te